

a raig i llavors s'intenta tallar d'aquí i d'allà com faries a un bonsai per deixar que respiri. Intueixes alguna cosa i l'escrius amb llenguatge molt planer i penso que també potser poètic. Un poema ha de sacsar, trasbalsar, ha de tocar, burxar. També coincideixo en que un poema no ha de ser bell, de primavera i flors, pot estar bé certament però personalment no m'atrau, escriure un poema són idees, sensacions coses que vius o veus i la necessitat d'aire i respirar, ara ja no podria escriure en una habitació tancada llibreta en mà i un pilot, és com si hagués domesticat la poesia, com explica ella: ja no hi sento la sorpresa de l'inici i necessito més espai. Extraordinari -sempre al meu entendre- el poema.

L'hivernar de l'ós

Em vaig enamorar / del cordó umbilical. / Em donava els requeriments, / me'ls ofería a la boca. / Ara visc en l'enyor perpetu / de totes les vides / a que m'hauria pogut amarrar / amb aquell conducte / de carn i visions. / La meva mare / encara no sap / de les pintures rupestres / que li vaig dibuixar / a la paret uterina.

Club de lectura de poesia

BIBLIOTECA CENTRAL XAVIER AMORÓS

El Tubercle d'Anna Gual

Dilluns dia 11 de març
a 2/4 de 7 de la tarda

Anna Gual (1986) Vilafranca del Penedès.

És una escriptora i poeta catalana, amb una llicenciatura en Comunicació Audiovisual i un màster en gestió de projectes culturals i responsable de Comunicació a l'Institut del Cava que amb vint-i-dos anys publicà el seu primer llibre Implosions (LaBreu Edicions 2008) després que l'editora de La Breu, Esther Andorrà, descobrís el blog que mantenia des de feia dos anys "No caic, em tiro" el qual va obtenir el Premi al millor blog escrit en català el 2012, segons les seves paraules: és un despertar amb revelacions <Porto 20 anys en coma. Vosaltres, una vida>.

El 2011 pren part d'una trobada organitzada pel lector català a Croàcia sobre joves poetes catalans i allí coneix el seu company, l'escriptor, poeta i traductor Jaume C. Pons Alorda, mallorquí de Caimari, any en que publica el llibre d'artista Passa'm-hi els dits (Àtem Books, 2012) amb il·lustracions d'una artista austríaca Bianca Tschakner, i un any més tard guanya el Premi de poesia mediterrània Pare Colom amb el llibre L'èsser solar (Lleinard Muntaner, 2013). Autora inquieta amb voluntat d'esbrinar quins són els límits del llenguatge publica el seu tercer poemari Símbol 47 (LaBreu Edicions) l'any 2015. El 2016 guanya dos premis de prestigi, el Premi Bernat Vidal i Tomàs pel amb el llibre Molsa (AdiA Edicions, 2016) i el Premi Senyoriu Ausiàs March amb el poemari El Tubercle (Editorial 3i4 València, 2016) aquest, de caire més místic que Molsa i els dos configuren la primera i segona part d'una trilogia que portarà el nom d'Arrel i trinitat, trilogia que clourà en la imminent publicació del tercer llibre Altres semidéus (La Breu Edicions, 2019).

Els seus poemes apareixen en diverses antologies. Internacionalment ha viatjat com a convidada a festivals, trobades d'escriptors i seminaris de traducció poètica a Croàcia: Universitat de Zadar, Universitat de Zagreb i Centre Croat del PEN Club, com ja he dit el 2011, Sardenya: Festival Cabudanne de sos poetes al 2014 i Festival Sulla Terra Leggeri el 2016, Anglaterra: Cambridge Union Society i Rússia: Seminari de Traducció Poètica, organitzat per la Institució de les Lletres Catalanes i l'Institut Perevoda. S'ha traduït la seva poesia a l'anglès, francès, castellà, gallec, rus, croat, portuguès i a l'italià.

Viu a Vilafranca i treballa a Sant Sadurní com a cap de comunicació de l'Institut del Cava, se la descriu com entusiasme i poesia a parts iguals; és una teixidora de paraules: són forat i, fan forat, i despullen la seva consciència com un mirall, però en llegir-les no sabries dir que és que

queda despullat si ella que les fa brollar com si esclatessin de dins (implosió) o qui les llegeix que és com si li esquincessin la pell a tires. Els savis són visionaris i Sam Abrams n'ha dit de la seva poesia "la contenció d'un discurs tens en versos més aviat despullats i retallats i el desbordament vital i passional. La contenció racional i intel·lectual i el desbordament sensorial i metafísic".

És possible que conduir per aquell tros de paisatge esgarrapat entre vinyes i cellers i que ella fa cada dia per anar a treballar per carreteres secundàries, aquests petits viatges hagin sigut un regal per a l'autora. L'Anna vol viure arrelada a la terra, encara que tingui aquesta capacitat a vegades de viure a qualsevol superfície, a la intempèrie < jo sóc la que s'enganxa. La que s'arrapa. La que creix al marjal> com escriu a Molsa o aquest altre <he de vigilar més el que dic, / que potser s'entén / i potser fa forat / i si fa forat / vol dir / que també s'hi entra> (Jeroglífics- Molsa), o com un tubercle que pot renèixer, que és alhora arrel, cos i cap del tubercle. La periodista Eva Dominguez ha dit: La seva poesia mostra que tot és un vincle vital que comença ben arrelada a la seva terra del Penedès que estima perquè dona fruits com el vi, com el cava, com el celleret modest de la seva família i que ella ramifica en forma de poemes que viuen entre aquest paisatge i el món sencer, per sempre voler tornar a casa.

En definitiva estem davant d'una autora molt jove que va a la recerca del dubte permanent i escriure per veure si troba respostes però el que troba són més dubtes que assumeix com bé diu: Ara és veure què passa, com es constata sovint un vers pot ser una resposta per tu i, per un altre pot ser una pregunta i em cal utilitzar un punt d'abstracció en allò concret que expliques <No vull saber-te els secrets / vull la veritat oberta> (Dies de tornada- El tubercle).

Coincideixo amb ella en pensar que la poesia no ha de ser un llibre d'experiències personals, cal que qui ho llegeixi se les pugui fer seves, jugar amb allò concret però deixar un punt d'abstracte on hi ha coses que potser no vols dir, la vida d'un no té més misteri que moltes altres, a tots ens passen coses i cal crear murs per delimitar el que es diu i el que es calla, primer el deixes anar